

MÝTUS: Nemám na to čas...

FAKT: Každý člověk na světě má denně k dispozici 24 hodin.

Existují dva typy lidí: ti první stihnou v tomto časovém úseku posnídat, vybatvit děti do školy, vykomunikovat pracovní povinnosti, zajít si do fitcentra, potkat se na obědě s obchodním partnerem, vyřešit další pracovní nezbytnosti, zajít si ke kadeřníkovi, vyzvednout děti ze školy, koupit jim zmrzlinu, procvičit s nimi malou násobilku, večer si připravit prezentaci na další den, dát si sklenku vína s partnerem, přečíst dětem pohádku a usínat s vizemi do dalšího dne. Druhý typ lidí využívá tento čas k tomu, aby bědovali a hořekovali nad tím, jak se nic nedá stihnout, jak je k nim život nespravedlivý a jak by potřebovali, aby měl den 48 hodin (které by opět využili k hořekování). Jaký je mezi těmito dvěma skupinami rozdíl? Tu první tvoří osobnosti, které řídí svůj čas. Tu druhou tvoří lidé, kteří jsou otroky času a hodinové ručičky jim diktují, jak žít. Samozřejmě – každý z nás může být zaneprázdněný, a velmi. Nepomohlo by ale u druhé skupiny osekát ze svého programu zbytečné činnosti, které nepřinášejí žádný efekt? Osobnost, která umí nakládat se svým časem, má diář a umí s ním pracovat. Velmi dobře také ví, které úkoly ji okrádají o čas a může je delegovat na někoho jiného. A co ví především – kvantita neznamena kvalitu.

MÝTUS: Budu ostatním pro smích...

FAKT: Snažit se někomu zalíbit znamená nikdy nebýt sami se sebou šťastni.

Nikdy, ale opravdu nikdy, se nemůžeme zavděčit všem – to je fakt č. 1. Fakt č. 2, a mnohem důležitější, je ten, že se nikomu zavděčit nepotřebujeme. To, co si o nás ostatní myslí, je zcela bezvýznamné. Proč? Nikdy to totiž neovlivníme. Budeme chtít působit mile, ale někomu se můžeme zdát úlisní, budeme chtít vypadat sebevědomě, ale někomu můžeme připadat arogantní – to, jak nás vnímají ostatní, zkrátka nepřeprogramujeme. Proto, snažme se být vždycky takoví, abychom byli spokojeni sami se sebou, abychom se mohli hrdě podívat do zrcadla a abychom byli šťastní. Nechovme se tak, jak si okolí přeje, abychom se chovali. Po své životní trase kráčíme sami se sebou,

nikdo nás nedrží za ruku a nikdo nám nezametá cestu. Pojďme tedy pevným krokem a mějme hlavu vztyčenou, bez ohledu na to, co na nás pokřikují kolemjdoucí. Jejich reakce svědčí o tom, že se, na rozdíl od nás, ještě nepohnuli z místa.

MÝTUS: Nedokážu to bez podpory rodiny...

FAKT: Vítězství je sladké, jakmile proměníme překážku v příležitost.

Ano, tento bod se od předchozího liší v tom, že nelze zcela ignorovat názory našich nejbližších – přece jen s nimi žijeme, nejsou pouze „kolemjdoucí“. Je ale důležité si uvědomit, že největší sílu koncentrujeme pouze sami v sobě a to tím, že CHCEME. Pokud CHCEME DOOPRAVDY, znamená to, že TOUŽÍME, a pokud TOUŽÍME, nezajímá nás, kolik lidí nás pochvalně plácá po zádech a kolik nám naopak ukazuje záda. Svůj úspěch si totiž budujeme jen a jen my sami. Vždy je podstatné pouze to, co skutečně chceme a jak moc to chceme. Naučme se vnímat nedůvěru okolí jako výzvu – a jsme-li pomyslným zapáleným ohněm, vnímejme ji jako onu kapku oleje, která nás rozdmýchává. Karta se otočí a my jednou budeme těmi, kdo s úsměvem poví: „Já jsem ti to říkal.“

